

Poselství k příležitosti růžence iniciovaného Výborem pro pouť Macerata-Loreto 13. června 2020

Život jako povolání

Draží přátelé, na počátku izolace si mnozí nejspíše položili otázku: „Uskuteční se tento rok pouť do Loreta?“. Je zřejmé, že pozvolné uvolňování opatření nouzového stavu neumožňuje slavit tisíce lidí tolik očekávané gesto.

Realita vtrhla do našeho života a donutila nás ke změně, již bychom si nebyli nikdy představili: izolaci z důvodu co nejučinnějšího omezení možnosti nákazy. Je to oběť, kterou Tajemství dovolilo jakožto krok na cestě k vlastnímu určení, na oné pouti, jíž je života člověka.

Tato okolnost nám umožnila lépe si uvědomit naši potřebu, a tím i důvod, jenž by nás byl vedl do Loreta. O jakou potřebu se jedná? Především v této době si jí musíme být vědomější, aby se v nás neuskutečnila strašlivá slova T.S. Eliota z jeho *Chórů ze „Skály“*: „Kde je Život, jenž jsme ztratili žijíce?“.

Právě umrtvování, které je po nás tento rok žádáno, kdy se musíme vzdát jeho obvyklé formy, se může stát příležitostí porozumět povaze pouti, jak říká jedna naše kamarádka z university: „Toto mi dovolilo pochopit, že se pouť nevyčerpává během jedné jediné noci, nýbrž se jedná o cestu, která tě doprovází po celý rok“. Dívat se tímto způsobem na současné okolnosti znamená vnímat život jako povolání. Okolnost, ať už je jakákoliv, je totiž způsobem, skrze nějž nás Tajemství volá, abychom se naučili žít všechno.

Co je to povolání? Směřovat ke svému určení skrze okolnosti, »Takřka jakoby [...] spočívalo v tom, abych v každém okamžiku zůstával zavěšen na vůli, kterou neznám [...] sledovat pokyny tohoto neznámého „pána“, být pozornými ke znamením jeho vůle, která by se projevovala skrze čisté bezprostřední okolnosti.

Opakuji: člověk a jeho racionální život by měl být zavěšen na přítomný okamžik a v každém okamžiku na toto znamení zdánlivě tak nestálé, tak náhodné jako jsou okolnosti, prostřednictvím kterých mne neznámý „můj pán“ táhne, provokuje mne ke svým záměrům. A říkat „ano“ v každém okamžiku, aniž by člověk něco viděl, pouze přilnout k tlaku okolností, to je postoj vpravdě závratný« (L. Giussani, *Náboženský smysl*, Paulínky, Praha 2020, str. 250).

Kdo je toho schopen? Jímá z toho závrať. Proto Pán nezůstal „neznámý“. Měl s námi slitování, vyslyšel křik srdce – „potřebu nemožného“, o níž mluví Caligula od Camuse – a ukázal Svou tvář: „*Hic Verbum caro factum est*“. V nazaretském domě, v lůně Marie se stal tělem, Kristus se učinil předmětem smyslové zkušenosti pro ty, kteří Jej potkávali na cestách Galileje. A Svou smrtí a vzkříšením zůstal přítomný a dosahuje nás skrze tělo těch, jež stále uchvacuje a nabízí nám jako druhy na cestě. Právě izolace těchto měsíců – paradoxně – nás překvapila tím, kdo jsou opravdoví druzi na naší cestě, ti, s nimiž bychom rádi šli až na konec světa: lidé, kteří neomezují význam naší potřeby, kteří nás nerozptylují od základních otázek, ale žijí je jejich vlastní přítomností. To jsou praví druzi na cestě, jež nám Tajemství darovalo, abychom nezůstali sami a zoufalí na pouti životem. Aby nad námi nicota nezvítězila.

Jaký dojem vyvolává jedno z posledních poselství dona Giussaniho určených pro pouť Macerata-Loreto! Byl rok 2003: „Když se dáváme dohromady, proč to děláme? Abychom vytrhli přátele, a kdyby to bylo možné celý svět, z nicoty, v níž se každý člověk nachází. [...] Potká-li nás, [...],

člověk se cítí uchvácený do hloubi, vyburcovaný ze své zdánlivé nicoty, slabosti, špíny či zmatku, a připadá mu, jako by byl náhle pozván na svatbu nějakého prince. Panna Maria je jako pozvání prince“.

V Ní totiž září vítězství nad nicotou, novost, jež vzdoruje jakékoli bezmocnosti, strachu či temnotě, visící nad každým z nás. Dívat se na ni každé ráno, zatímco se modlíme Anděl Páně, je výchozím bodem každého dne, každého pokusu budovat, teď, kdy se znovu zapojujeme do obvyklých činností a jsme voláni – každý tam, kde je – nabídnout náš příspěvek novému začátku, podporování těmi, jichž jsme si v tomto období všimli a rozpoznali je coby „uchvácené“ jako byla Ona.

Dívejme se vpřed!

Don Julián Carrón

A handwritten signature in black ink that reads "Julián Carrón". The signature is written in a cursive, flowing style with a small mark above the 'n' in Carrón.

Milán, 8. června 2020